

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: **S. B.**, nar. -, státní příslušnost: -, t.č. na adrese -, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 8. 2017, č. j.: OAM-70/LE-BE05-ZA15-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 8. 2017, č. j.: OAM-70/LE-BE05-ZA15-2017, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2017, č. j.: OAM-70/LE-BE05-ZA15-2017, jímž byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou její žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Litevská republika.

Žalobkyně v žalobě namítala porušení ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V Litvě by jí hrozilo reálné riziko špatného zacházení, azylová žádost

by nebyla správně vyhodnocena, takže by to i přes existenci azylově relevantních důvodů vedlo k jejímu přemístění do vlasti, což by představovalo porušení čl. 3 Úmluvy. Žalobkynina situace nebyla posouzena individuálně, byl opominut aspekt zranitelnosti žalobkyně v návaznosti na přemístění. Žalovaný se blíže nezabýval tím, zda v litevském azylovém řízení dochází k systémovým nedostatkům, přitom žadatelé o azyl trpí v Litvě nevhodným zacházením a azyl obdrží jen minimum zájemců. Problém představují vstup na území a přístup k azylovému řízení, podmínky v ubytovacím zařízení a nedostatečná integrace poživatelů mezinárodní ochrany. Žalobkyně je zranitelnou osobou, která byla vystavena násilí ze strany partnera, jenž ji pronásledoval, proto by pro ni přemístění do Litevské republiky představovalo vážnou újmu. Vzhledem k týrání a zdravotnímu stavu žalobkyně měl žalovaný zohlednit její humanitární situaci a zvážit aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, a to ve spojení s bodem 17 preambule k témuž nařízení. Rezignací na posouzení individuálních žalobkyniných poměrů se žalovaný zpronevěřil ustanovení § 2 odst. 3 a 4 SŘ.

Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Podle Dublinského nařízení je k posouzení žalobkyniny žádosti příslušná Litevská republika, jež svou příslušnost uznala. Porušení čl. 3 Úmluvy nehrozí, litevské státní orgány dokážou zajistit dodržování lidských práv, umožňují činnost právnických osob bdících nad lidskými právy. Litvu státy EU pokládají za bezpečnou zemi původu, ze strany orgánů EU ani Rady Evropy není vydáno závazné stanovisko, jež by deklarovalo systémové nedostatky v litevském azylovém řízení. Litva je vázána Úmluvou a standard ochrany lidských práv odpovídá úrovni ČR. K porušení čl. 3 Úmluvy je vyžadováno skutečné riziko, nestačí pouhá možnost špatného zacházení. O absenci systémových nedostatků v litevském azylovém řízení svědčí i judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Využití čl. 17 Dublinského nařízení je čistě na správním uvážení, které nepodléhá soudnímu přezkumu, resp. jen omezeně, přitom žalovaný zvažoval, zda předmětné ustanovení uplatnit, ale po individuálním posouzení žalobkyniny situace se jej rozhodl neaplikovat. Nejedná se o výjimečný případ. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 SŘS.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.

V Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 4. 2017 žalobkyně, občanka Kyrgyzské republiky, uvedla, že je ruské národnosti, náboženským vyznáním křesťanka (příslušnice pravoslavné církve), bez politického přesvědčení. Je svobodná a bezdětná. Na litevské ambasádě v Almatě jí bylo vystaveno schengenské vízum; o azyl nikdy dříve nežádala ani nepobývala ve státech EU. Před odjezdem z vlasti prodělala gynekologickou operaci, má bolesti hlavy následkem otřesu mozku, který jí způsobil bývalý přítel, léčí se též se zády. Ve vlasti ji pronásledoval vlivný muž, rovněž má v zemi původu dluh z podnikání.

Během pohovoru vedeného dne 11. 5. 2017 žalobkyně dále uvedla, že si kvůli pronásledování bývalým přítelem zařídila litevské vízum. Ve vlasti pracovala v klenotnictví, kadeřnickém salonu a chvíli podnikala. Své pronásledování ze strachu nenahlásila na policii. Její současný přítel je v ČR. Od odjezdu z vlasti ji bývalý přítel nekontaktoval, protože neví, kde se žalobkyně nachází. Přicestovala na litevské vízum s platností do 24. 2. 2017. Má problémy se štítnou žlázou, páteří kýlu tří obratlů, občas pociťuje gynekologické bolesti.

Součástí správního spisu je i dokument doručený žalovanému dne 20. 6. 2017, jímž litevské státní orgány uznávají svou příslušnost rozhodnout o žalobkynině žádosti.

Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.

V Litevské republice jako státě příslušném nedochází k systémovým nedostatkům ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 2 alinea druhá Dublinského nařízení. Z Informace Odboru azylové a migrační politiky o azylovém systému v Litvě ze dne 31. 1. 2017, jež je obsažena ve správním spisu, vyplývá, že Litva dodržuje všechny standardy EU stran řízení a udělování mezinárodní ochrany. Litva má v tomto ohledu vyhovující legislativu a dostatečně právně upravené příslušné instituce a pravomoci orgánů. Součástí azylového řízení je pohovor s žadatelem, během nějž má nárok na bezplatné služby tlumočnicka; povinnou součástí řízení o mezinárodní ochraně je lékařská prohlídka. V řádném řízení jsou posuzovány žádosti ve lhůtě tří měsíců, která může být z objektivních důvodů prodloužena o další tři měsíce. O odvolání rozhoduje správní soud ve Vilniusu, dále je možný přezkum Nejvyšším správním soudem; při odvolání mají žadatelé zaručenu bezplatnou právní pomoc. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají v průběhu celého řízení možnost svobodné komunikace s organizacemi, jež se zabývají asistencí cizincům včetně právní pomoci. Žadatelé o mezinárodní ochranu mohou být ubytováni v Registračním středisku pro cizince nebo Uprchlíckém přijímacím středisku, v obou zařízeních je dostupná základní lékařská péče a jsou k dispozici základní sociální služby; mají nárok na podporu a další příspěvky. Přihlíží se k zvláštním potřebám zranitelných skupin. Roku 2015 se žádosti o mezinárodní ochranu v Litvě vztahovaly k 315 osobám, rozhodnuto bylo celkem ve 180 případech, pozitivně bylo rozhodnuto v 85 případech, negativně pak v 95. V první polovině roku 2016 bylo podáno 115 žádostí o mezinárodní ochranu, 22 případů skončilo udělením azylu, 6 udělením doplňkové ochrany, 49 žádostí bylo rozhodnuto negativně.

Informace ze dne 31. 1. 2017 představuje po všech stránkách reprezentativní podklad, který reflektuje litevské azylové řízení. Žalobkyní tvrzené systémové nedostatky se nepotvrdily, tím méně reálné nebezpečí tak zlého zacházení, aby došlo k porušení čl. 3 Úmluvy. Z ničeho též nevyplývá riziko nesprávného posouzení azylové žádosti v Litvě. Žalobkyně se označuje za zranitelnou, v litevském azylovém řízení se dbá na potřeby zranitelných skupin. Roku 2015 obdržela nějaké pozitivní rozhodnutí téměř polovina žadatelů, v první polovině roku pak z vydaných rozhodnutí skončila více než třetina pozitivním výsledkem; žalobkyniny obavy z minimálních počtů pozitivních rozhodnutí jsou tudíž vyvráceny. Přístup žalobkyně k azylovému řízení bude vyřešen jejím předáním do Litvy. Z předmětné Informace nevyplývají tak špatné podmínky v ubytovacích zařízeních, aby se jednalo o ponižující či nelidské zacházení a došlo k dotčení na právech dle čl. 3 Úmluvy. Porušení Úmluvy nelze shledat ani z důvodu nedostatečné integrace poživatelů mezinárodní ochrany, nic takového z relevantních podkladů obsažených ve správním spisu nevyplývá; žalobkyně byla ostatně stran těchto tvrzení nanejvýš obecná.

K azylovému řízení v Litevské republice se nedávno vyslovil i NSS ve svém rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 15/2017 – 25: „*Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že by litevský azylový systém trpěl systémovými nedostatky, v důsledku čehož by nemohl být předán k dalšímu řízení o mezinárodní ochraně do Litevské republiky. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel nepochybně závěr žalovaného, že je Litevská republika jako člen EU bezpečným demokratickým státem s propracovaným azylovým systémem dodržujícím mezinárodní závazky. Jakkoliv Rada pro lidská práva OSN upozorňuje na stanoviska UNHCR a Výboru proti mučení OSN, která doporučují Litevské republice zlepšit určité aspekty fungování azylového systému, nelze z obsahu těchto doporučení usuzovat, že by nedostatky v azylovém systému Litevské republiky byly takové intenzity, aby odůvodnily aplikaci pravidla obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení. Zmíněné instituce sice doporučují Litevské republice zkrácení doby zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v detenčních zařízeních či zvýšení finanční podpory pro žadatele i zajištění většího množství finančních prostředků pro detenční zařízení, nicméně namítané nedostatky nevedou k závěru o tom, že by žadatelům o mezinárodní ochranu v případě podání důvodné žádosti nebyla poskytnuta mezinárodní ochrana, či že by žadatelé byli vystaveni nelidskému či ponižujícímu zacházení. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v případě stěžovatele učinit ani závěr, že by azylový systém Litevské republiky byl strukturálně nedostatečný a že by tak stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu nebyla s vysokou pravděpodobností odpovídajícím způsobem věcně posouzena.*“ NSS neshledal v litevském azylovém řízení systémové nedostatky ani hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na s. 3 a 4 dostatečně vypořádal s tvrzenými systémovými nedostatky litevského azylového řízení a konstatoval jeho plný soulad s lidskými právy.

Co se týče aplikace ustanovení čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, které dává správním orgánům možnost diskrece, zabýval se jím žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí a v této souvislosti byly vyhovujícím způsobem vyhodnoceny i žalobkyniny individuální poměry. Soud dodává, že žalobkyni tvrzený zdravotní stav není zdaleka tak závažný, aby neaplikování čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení představovalo svévoli, krom toho je v litevských ubytovacích zařízeních pro žadatele dostupná lékařská péče. Žalobkyně byla dle svých tvrzení ve vlasti pronásledována bývalým přítelem, avšak v podobné či horší situaci se nacházelo velké množství žadatelů o mezinárodní ochranu, soud nepovažuje její současné postavení za zvlášť zranitelné ve srovnání s ostatními žadateli.

Soud dále nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Při zjišťování skutkového stavu kromě žalobkyniných tvrzení žalovaný vycházel z uznání příslušnosti k projednání žádosti ze strany Litevské republiky doručené žalovanému dne 20. 6. 2017 a Informace Odboru azylové a migrační politiky o azylovém systému v Litvě ze dne 31. 1. 2017; tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přílehlavé na situaci žalobkyně. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč je v případě žalobkyně státem příslušným k posouzení její žádosti Litevská republika a proč jejímu přemístění nebrání systémové nedostatky v litevském azylovém řízení. Žalovaný tak v žádném případě neporušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 (ve spojení s § 2 odst. 4), § 50 odst. 4, § 68 SŘ ani jiná procesní ustanovení SŘ, zákona o azylu či Dublinského nařízení. Žalovaný se též nezpronevěřil zásadám a principům činnosti správních orgánů. Předmětem

řízení podle Dublinského nařízení je určení státu příslušného k meritornímu projednání azylové žádosti, argumentace obavami o život v zemi původu tudíž nemůže být relevantní.

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 13. prosince 2017

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
H. B.